

си приготвенѣ тѣ отъ дрѣново дърво вѣйкѣ, коѣа ся казва вѣкы *Сурва-*
кница, и почва да шѣба рядомъ сичкы домашны, спяшти юште на постелѣх
тѣ, поздравляюштѣ ги съ слѣднаѣх молитвѣх:

Сърва година!
Бесела година!
Пашкѣль на лѣсѣх!
Класъ на нивѣх!
До годинѣх
Живо здраво!

Другче.

Сърва, Сърва година!
Голѣмѣх класъ на нивѣх!
Жьлтѣ мамѣль на лѣсѣх!
Чървена ѣболка въ градинѣх!
Живо и здраво до годинѣх!

Македонско.

Сива, Сива Василица!
Када сѣ си увасилила!
Тамо горѣ на Бей-пѣнарѣ!
(тамо горѣ на Бѣлѣх Дѣнавѣх).
Шчо ѣмаше, шчо нѣмаше?
Златна чаша и коната!
Божикѣ ми е по небеси,
Слава мѣ е пасла земѣа!

Така кату поздрави първо сичкы домашны, трѣгва и по роднины си,
съсѣды и познаты и ги изряжда поздравляюштѣ ги за *Сурвакы*—новѣх годинѣх
съ вышерѣченѣя пѣсны, и шѣбаюштѣ ги съ зеленаѣх дрѣновѣх кычѣстѣх вѣйкѣх
Сурвакницѣх. Това же творѣтъ всеѣкому, кого то срѣшнѣтъ прѣзь него день
сурвакаюштиѣ, безъ разликѣх народности и вѣройсповѣдания.

Той-зи народенъ празникъ Българи тѣ въ общѣ го зѣвѣтъ *Сурвакы*,
какъ то н выше казахме, и уважѣвѣтъ го най-млого отъ сичкы тѣ други
празници; а момчета та, кои ходѣтъ по вышейзложеному начину да поздра-
влѣвѣтъ, казвѣтъ ги *Сурвакницѣ* (множ. бр. отъ *Сурвакникѣ*), дѣйствиѣ то же
ся казва *Сурвакати*. Сѣкы съ удоволствие голѣмо приѣма у дома си *Сурва-*
кницѣ и има го за голѣмѣх честь да му идѣтъ да го *сурвакѣтъ*, глибаюшти
го съ зелѣны тѣ дрѣновы вѣйчыцы и пѣюшти му вышейзложены тѣ молитвены